

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobce: **nezl. M. S.**, nar. X
st. přísl. Ukrajina
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., IČ: 45768676,
sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4 – Nusle

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívající ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu ze dne 13. 9. 2024, zaevidovanou pod č. j. OAM-0395437/DO-2024, jako nepřijatelnou,

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci vrátil dne 13. 9. 2024 jeho žádost o dočasnou ochranu, zaevidovanou pod č. j. OAM-0395437/DO-2024, jako nepřijatelnou, **byl nezákonný**.
- II. Žalovanému **se zakazuje** pokračovat v porušování žalobcových práv a **přikazuje se** mu, aby obnovil stav před vrácením žalobcovy žádosti o dočasnou ochranu ze dne 13. 9. 2024, zaevidovanou pod č. j. OAM-0395437/DO-2024.

III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá vydání rozsudku, kterým by soud konstatoval, že zásah žalovaného spočívající v tom, že dne 13. 9. 2024 žalobci vrátil žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou, byl nezákonný. Zároveň požaduje, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování práv žalobce, a přikázal mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu.
2. Žalobce je občanem Ukrajiny. Po vypuknutí války na Ukrajině vycestoval jako nezletilý (v té době mu bylo 14 let) společně s matkou do Itálie, kde oba získali dočasnou ochranu. Vzhledem ke svému věku nemohl určit, ve kterém členském státě EU zažádají o dočasnou ochranu. Nyní se však rozhodl studovat vysokou školu v České republice, byl přijat na Fakultu informačních technologií Českého vysokého učení technického v Praze a z toho důvodu se rozhodl žádat o dočasnou ochranu v České republice. Od vysoké školy má také zajištěné ubytování na kolejích X. Dne 13. 9. 2024 se proto dostavil do Krajského asistenčního centra pomoci Ukrajincům v Praze [KACPU], aby podal žádost o poskytnutí dočasné ochrany v České republice. Tato žádost však byla označena jako nepřijatelná, neboť žalobce získal dočasnou nebo mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie. Nepřijatelnost vyznačil přímo v tiskopisu žádosti.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. **Žalobce** považuje postup žalovaného dle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Lex Ukrajina.“), který vylučuje soudní přezkum, za rozporný s právem na účinnou právní ochranu, jak ji zakotvuje čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 29 směrnice o dočasné ochraně¹. Nezákonnost zásahu žalobce spatřuje ve vrácení jeho žádosti pro nepřijatelnost z důvodu, že v minulosti požádal o dočasnou ochranu v jiném členském státě EU, nebo mu tam byla udělena. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina je dle názoru žalobce v rozporu s čl. 28 směrnice o dočasné ochraně. Žalobce spadá do kategorie osob dle čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady². Prokázání státní příslušnosti [nebo mezinárodní ochrany udělené na Ukrajině], pobytu na Ukrajině a případně rodinné vazby **jsou dostatečné k okamžité registraci osoby k dočasné ochraně. Směrnice o dočasné ochraně (čl. 28 směrnice) nezná jako důvod pro vyloučení přístupu cizince k dočasné ochraně „podání žádosti o dočasnou ochranu v jiném členském státě“. Lex Ukrajina v tomto směru odporuje směrnici o dočasné ochraně. Směrnice o dočasné ochraně nestanoví, že by získáním pobytového oprávnění**

¹ Směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími

² Rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana, kterými je Česká republika vázána

v jiné zemi přestal být vysídlenou osobou. Žalobce má za to, že důvod nepřijatelnosti nebyl v jeho případě naplněn.

4. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě připustil, že žaloba na ochranu proti nezákonnému zásahu podle § 82 s. ř. s. je nejspíše přípustná, toto právo však nelze dovozovat z čl. 29 směrnice o dočasné ochraně jak činí žalobce. K tvrzenému nezákonnému zásahu uvedl, že postupoval v souladu se zákonem, když vyhodnotil žádost žalobce o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou, neboť byl držitelem dočasné ochrany v Itálii. Dle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie. O pobytu žalobce v Itálii svědčí zejména skutečnost, že v platformě pro výměnu informací o držitelích dočasné ochrany mezi členskými státy (Temporary Protection Platform) je žalobce uveden jako držitel dočasné ochrany v Itálii, kde zřejmě i celou dobu pobýval. Žalobce tedy stěží lze považovat za osobu prchající z Ukrajiny v důsledku tamější bezpečnostní situace.
5. Žalobce tak sice využívá svého práva na dočasnou ochranu, nicméně činí, tak nikoliv z toho důvodu, aby v ČR hledal tuto ochranu, ale proto, aby mohl pobývat v ČR společně se svými známými. Tento jeho postup je bohužel spíše zneužitím institutu dočasné ochrany, neboť ten slouží k ochraně osob prchajícím před válečným konfliktem, a nikoliv tak k pobytu v členském státu EU z důvodu existence společenského zázemí. Žalovaný má proto za to, že jednání žalovaného vykazuje znaky zneužití práva, které by nemělo požívat žádné právní ochrany.
6. Žalovaný dále uvedl, že převažující judikatura krajských soudů považuje § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina za rozporný s právem Evropské unie. S tímto však žalovaný nesouhlasí. Jakožto správní orgán musí postupovat dle platné a účinné právní úpravy. Není zjevné, že by tato úprava byla v rozporu s mezinárodní smlouvou. Tato otázka není ani *l'acte clair* a ani *l'acte éclairé*. Je tomu tak proto, že existují i rozhodnutí krajských soudů, ze kterých vyplývá závěr o souladnosti právní úpravy s právem Evropské unie (např. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 12. 2023, č. j. 63 A 38/2023-49). I Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 Azs 178/2022-46, neshledal, že by institut nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu z důvodu podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina byl rozporný s jakýmkoliv ustanovením směrnice o dočasné ochraně. Nejvyšší správní soud pod tíhou většinové judikatury krajských soudů vznesl předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie stran souladu ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina s právem Evropské unie, a to usnesením ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023-37. Žalovaný navrhl, aby Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) přerušil právě posuzované řízení do zodpovězení položené otázky Soudním dvorem Evropské unie.
7. K rozporu s právem Evropské unie žalovaný uvádí, že směrnice o dočasné ochraně vůbec nepředpokládá, že by osoba, které byl přiznán status osoby požívající dočasné ochrany v jednom členském státě, mohla tentýž status získat i v jiném členském státě. Cizinci sice mají právo vybrat si členský stát, ve kterém o udělení dočasné ochrany požádají, cílem směrnice vyplývajícím z jejího recitálu ale není, aby žadatelé požívali nebo žádali o dočasnou ochranu ve více členských státech a tím zbytečně, případně účelově, vyčerpávali kapacity a zdroje členských států. Jedním ze smyslů směrnice o dočasné ochraně bránit druhotnému pohybu osob, avšak nemá zabránit tomu, aby držitelé dočasné ochrany požádali o azyl.

8. Dohoda států, že nebudou aplikovat článek 11 směrnice o dočasné ochraně znamená, že členské státy nebudou držitele dočasné ochrany v jiném členském státě, který neoprávněně pobývá na jejich území, aktivně přemísťovat či předávat do členského státu, který mu povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany vydal. Nic dalšího z ní ovšem nelze dovodit.
9. Oprávnění získat pobytový status z titulu dočasné ochrany v různých členských státech specificky upravují pouze články 15 a 26 směrnice o dočasné ochraně. A to v situaci, kdy je členům jedné rodiny udělena dočasná ochrana v různých členských státech nebo v případech přerозdělování (přemístění) osob požívajících dočasnou ochranu mezi členskými státy za předpokladu souhlasu obou těchto států. V obou těchto případech se předpokládá předchozí dohoda členských států na přemístění držitele dočasné ochrany a jeho souhlas (v případě České republiky a Itálie žádná taková dohoda neexistuje).
10. Článek 28 směrnice o dočasné ochraně dopadá na jinou skupinu osob, než ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, které dopadá na ty osoby, které již držiteli dočasné ochrany v jiném členském státě jsou, tedy z dočasné ochrany vyloučení nejsou a ani nebyli.
11. Ze všech těchto důvodů žalovaný považuje svůj postup za souladný s právem a navrhuje žalobu zamítnout.

III. Posouzení žaloby

12. Městský soud v souladu s § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal popsany skutkový děj. Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí (§ 87 odst. 1 část věty před středníkem s. ř. s.). O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobce i žalovaný souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce sice navrhl provedení důkazů, avšak to samo o sobě neznamená nesouhlas s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Žalobcem navrhovaný důkaz kopií žádosti o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 13. 9. 2024 s vyznačenou nepřijatelností je součástí předloženého správního spisu. Tím se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Důkaz kopií rozhodnutí o přijetí na ČVUT v Praze, Fakultu informačních technologií ze dne 13. 8. 2024 soud neprovedl, a to z důvodu nadbytečnosti, když pro právní posouzení věci soudem je dostačující stav zachycený ve správním spise. Mezi žalobcem a žalovaným nebyl rozpor ve skutkovém stavu věci, ve věci je rozporné pouze právní posouzení.
13. Městský soud uvádí, že shodnou právní otázkou se již zabýval několikrát, jak ostatně uvedl i žalovaný. Soud neshledává důvod od svých závěru ustoupit (a to přes zevrubnou argumentaci žalovaného), a proto bude vycházet zejména ze svých nedávných rozsudků ze dne 27. 4. 2023, č. j. 11 A 80/2022-79, ze dne 31. 8. 2023, č. j. 6 A 77/2022-52, ze dne 11. 1. 2024, č. j. 14 A 167/2023-29, ze dne 11. 1. 2024, č. j. 14 A 168/2023-29, ze dne 29. 1. 2024, č. j. 5 A 7/2024-14, ze dne 11. 6. 2024, č. j. 5 A 47/2024-38 či ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 A 5/2024-51. Namítá-li žalovaný, že v judikatuře krajských soudů existuje rozpor, soud poznamenává, že dle § 12 odst. 1 s. ř. s. je primárním úkolem Nejvyššího správního soudu, aby sjednocoval judikaturu krajských soudů.
14. Městský soud na úvod poznamenává, že přestože § 5 odst. 2 Lex Ukrajina vylučuje ze soudního přezkumu vrácení nepřijatelné žádosti cizinci, Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 2 Azs 178/2022 konstatoval vyluku soudního přezkumu z důvodu § 5 odst. 1 písm.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

d) Lex Ukrajina (jako je i v nyní posuzované věci) za nesouladný s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod i čl. 29 směrnice o dočasné ochraně.

15. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (k tomu více viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).
16. V této věci má soud za to, že jsou splněny první, druhá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobci pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jeho práv, a to bez ohledu na to, že mu již byla dočasná ochrana udělena v jiném členském státě Evropské unie. Jedná-li se o hodnocení předmětného úkonu, zde lze vyjít z existující judikatury, podle které bránění v podání žádosti či její nepřijetí mohou představovat nezákonný zásah (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS). Čtvrtá podmínka výše uvedeného testu je tedy taktéž splněna.
17. Zbývá tedy posoudit, zda žádost o dočasnou ochranu byla žalobci vrácena jako nepřijatelná v souladu s právními předpisy či nezákonně.
18. Ustanovení směrnice o dočasné ochraně má přímý účinek za předpokladu i) marného uplynutí lhůty pro transpozici směrnice, ii) dostatečné jasnosti a bezpodmínečnosti daného ustanovení a iii) skutečnosti, že přímou aplikací směrnice nedojde k uložení povinností jednotlivci (srov. shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019, č. j. 2 Azs 113/2019-24, bod [23]).
19. Transpoziční lhůta uplynula v případě směrnice o dočasné ochraně 31. 12. 2002 (čl. 32 odst. 1 směrnice). Směrnice o dočasné ochraně povinnost jednotlivci neukládá. První a třetí podmínka jsou tedy splněny. Soud se proto dále zabýval tím, zda ze směrnice vyplývá dostatečně jasná úprava, která by vylučovala nepřijetí žádosti dle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina.
20. Pokud se jedná o dostatečnou jasnost a bezpodmínečnost směrnice, v této otázce soud pro stručnost odkazuje na své závěry vyslovené v již citovaném rozsudku městského soudu sp. zn. 11 A 80/2022 (kapitola 4.3.2, body [57] až [70]). V tomto rozsudku soud uvedl, že směrnice o dočasné ochraně neupravuje možnost členského státu nepřijmout žádost o dočasnou ochranu z důvodu, že o ni žadatel požádal v jiném členském státě. Možnost vyloučit určitou osobu z poskytnutí dočasné ochrany upravuje pouze čl. 28 směrnice o dočasné ochraně. Z výčtu důvodů uvedených v čl. 28 odst. 1 směrnice nevyplývá, že by šlo o výčet demonstrativní. Jde přitom o výjimku z pravidla, že členské státy poskytnou povolení k pobytu osobám, na které se vztahuje prováděcí rozhodnutí (čl. 8 odst. 1 a čl. 5 směrnice), a proto ji je třeba vykládat restriktivně. Vzhledem k tomu, že směrnice v žádném ustanovení neumožňuje rozšiřovat důvody pro vyloučení osob z poskytnutí dočasné ochrany, má soud za to, že výčet v čl. 28 směrnice je taxativní.
21. Soud si je vědom toho, že dokument s odpověďmi na často kladené otázky ke směrnici o dočasné ochraně není formálním pramenem práva a jde pouze o názor Komise, nicméně

podobné unijní dokumenty představují tzv. *soft law* a mohou sloužit jako jeden z doplňujících zdrojů při interpretaci unijního práva (např. rozsudek NSS č. j. 4 Azs 228/2015 z 9. 12. 2015, bod 50). Judikatura SDEU dokonce soudům členských států ukládá povinnost brát existující *soft law* v potaz (srov. rozsudek C-501/18 z 25. 3. 2021, bod 80 a judikaturu tam citovanou).

22. Důvodem nepřijatelnosti žalobcovy žádosti proto nemohlo být to, že o dočasnou ochranu požádal, resp. ji dříve získala v Itálii. Takový důvod nepřijatelnosti je v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně. Ani argumentace, že na žalobce nelze pohlížet jako na vysídlenou osobu, protože mu byl přiznán status osoby požívající dočasné ochrany v jiném členském státě, není správná. Definici vysídlené osoby obsahuje čl. 2 písm. c) směrnice a je zcela nezávislá na tom, zda taková osoba má či měla přiznanou dočasnou ochranu v nějakém členském státě. Stále se nemůže vrátit do země původu za bezpečných a trvalých podmínek. To určuje její status vysídlené osoby (srov. rozsudky Krajského soudu v Brně 41 Az 28/2023 z 31. 8. 2023 a 62 A 14/2024 z 14. 3. 2024).
23. Také podle městského soudu platí, že občan Ukrajiny by měl mít v jeden moment udělenou dočasnou ochranu pouze v jednom členském státě. Nicméně v praxi se to má projevit tak, že se může přemístit do jiného členského státu a požádat o ochranu zde. Dočasná ochrana udělená v původním státě by tím měla zaniknout (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni 57 A 67/2023 z 24. 10. 2023 a rozsudek Krajského soudu v Brně 62 A 14/2024). Shodný výklad vyplývá také ze sdělení Komise – Operačních pokynů k provádění prováděcího rozhodnutí,^[3] kde se uvádí: „*Pokud se taková osoba [osoba požívající dočasné ochrany – pozn. soudu] následně přesune do jiného členského státu, kde obdrží jiné povolení k pobytu v rámci dočasné ochrany, musí skončit platnost prvního vydaného povolení k pobytu a práva z něj vyplývající musí zaniknout v souladu s čl. 15 odst. 6 a čl. 26 odst. 4 směrnice 2001/55/ES.*“ Tím je také zajištěno, aby žadatel nepožíval výhod plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně, což odpovídá účelu směrnice o dočasné ochraně.
24. Soud uzavírá, že směrnice o dočasné ochraně je postavena na konstrukci, že členské státy mohou být vůči vysídleným osobám vstřícnější, nemohou však stanovit těmto osobám podmínky méně příznivé. Takovou nepovolenou situaci představuje zavedení institutu nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, neboť žadatelům stanoví směrnicí nepředpokládaný důvod pro možnost požádat o dočasnou ochranu. Taková úprava je v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně, která má v tomto případě přímý účinek, který vylučuje postup podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina. Proto soud toto ustanovení neaplikoval.
25. Žalovaný tím, že žalobci vrátil jeho žádost o dočasnou ochranu pro nepřijatelnost, zasáhl do práv žalobce nezákonným způsobem. Na uvedeném nemůže nic změnit ani účel či pohnutky, pro které žalobce žádal o udělení dočasné ochrany v České republice. Nadále totiž platí, že označení jeho žádosti jako nepřijatelné bylo v rozporu s evropskými předpisy.
26. Argumentoval-li žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zneužitím práva, soud uvádí, že tato skutečnost nebyla žalovaným uvedena jako důvod vrácení žádosti. Tato argumentace žalovaného se mýlí s předmětem řízení (zneužití práva není ani zákonným důvodem pro nepřijatelnost žádosti o dočasnou ochranu). Kvůli zneužití práva by žalovaný teoreticky mohl zamítnout žádost o dočasnou ochranu, avšak teprve po provedení správního řízení, v němž by žádost věcně přezkoumal (viz i rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 9. 2023, čj. 77 A 30/2023-68, bod 82, nebo ze dne 12. 6. 2023, čj. 55 A 12/2023-95,

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

bod 89). Žalovaný se nemůže omezit pouze na domněnky o účelovosti žalobcova jednání, že na území chce pobývat společně se svými známými (nadto soud podotýká, že žalobce nic takového ani netvrdil, žádost o dočasnou ochranu v ČR uplatnil z důvodu přijetí na českou vysokou školu). Zneužitím dočasné ochrany přitom není pouhá skutečnost, že cizinec postupně požádá o dočasnou ochranu v různých členských státech (rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 Azs 151/2024-28, bod 33).

27. Žalovaný navrhl, aby soud řízení o žalobě přerušil do rozhodnutí Soudního dvora EU o předběžné otázce, kterou mu předložil Nejvyšší správní soud v řízení vedeném pod sp. zn. 8 Azs 93/2023. V dané věci se Nejvyšší správní soud táže, zda směrnice o dočasné ochraně brání takové vnitrostátní právní úpravě, podle které je nepřijatelná žádost o povolení k pobytu za účelem poskytnutí dočasné ochrany, jestliže cizinec požádal o povolení k pobytu v jiném členském státě nebo jestliže mu bylo povolení v jiném členském státě již uděleno.
28. Podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. *předseda senátu řízení usnesením může přerušit, jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá.*
29. Městský soud předně konstatuje, že jde o možnost přerušení řízení, nikoliv povinnost. V této věci má za to, že přerušení řízení, které by vedlo k jeho prodloužení, není vhodné. Ve věci zásahové žaloby a navíc ve věci dočasné ochrany je třeba rozhodnout s největším urychlením, aby byl vyřešen pobytový statut žalobce na území České republiky. Soud tedy tomuto návrhu žalovaného nevyhověl.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Soud shrnuje, že důvod nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona o dočasné ochraně je v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně. Proto žalobě vyhověl a podle § 87 odst. 2 s. ř. s. rozsudkem určil, že zásah je nezákonný (výrok I) a žalovanému přikázal obnovit stav před vrácením žalobcovy žádosti o dočasnou ochranu (výrok II).
31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal. Organizace pro pomoc uprchlíkům (zástupkyně žalobce) právo na odměnu za zastupování nemá, neboť nevykonává specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů ve smyslu § 35 odst. 2 s. ř. s. Žalovaný v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29.11.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu